

Válogatott zsoltárok

Válogatott zsoltárok

BODROG MIKLÓS FORDÍTÁSÁBAN

Evangelikus Sajtóosztály • Budapest, 2001

Minden jog fenntartva
Bármilyen másolás sokszorosítás, illetve
adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásos engedélyéhez van kötve.

© Magyarországi Evangélikus Egyház Sajtóosztálya, 2001

© Bodrog Miklós, 2001

Minden könnycsepp az égi membrán
Világnagy lemezére hull,
S akkora csengéssel csepeg rá,
Hogy meghallja az Úr!

Jékely Zoltán: Zsoltár-töredék

Előszó

Töredékesek vagyunk mindnyájan, kivált ahhoz képest, akivé ki kellene kerekednünk Gazdánk személyünkre szabott üdvös szándéka szerint. Hitünk, reményünk és szeretetünk is bukdácsoló vándor a kiteljesedés útján.

Iránytűnk, gyámolító erőforrásunk a Krisztusi Kegyelem. E zarándokúton – talán nem is oly ritkán – mintha valami csodálatos zene szüremленék bensőnkbe. Ilyenkor, Tamási Áron szavaival élve, „Zeng a magosság”. Akár a zoltárookban.

A *-gal jelölt zoltárok az eredeti szöveg egyes részleteinek fordításai.

Kétféle út

1*

Boldog, ki nem követ
gonosz tanácsot,
bűn útjára nem tér,
gúny-gáncs nem kenyeré,
de örömét leli
az Úr törvényében,
éjjel-nappal az jár eszében.
Amint a folyópart fája
idején hozza gyümölcsét,
s lombja nem indul
hervadásnak:
amit csak tesz,
jó végre jut.

Nem úgy ám a bűnösök –
hanem mint a szélfúttá pelyva!
Nem is állhatnak meg,
ha jön az ítélet,
igazak sorából

vétkezők kidőlnék.
Hisz' az Úr ismeri
hívei útját,
míg a gonoszoké
semmibe vész.

A csodás teremtettség

8*

Urunk, Jahve, mily felséges neved
széles e világon –
egeket ragyog be dicsőséged!
Gyermekek, csecsemők ajkával
emeltél bástyát támadóid ellen,
hogy elhallgattasd az ellenséget,
a bosszúvágyót.

Ha egetet nézem, ujjaid művét:
holdat, csillagokat,
melyeket odatűztél –
mi az ember, hogy gondolsz rá,
az emberfia, hogy felkarolod?
Hisz kis híján istenné tetted,
dicső méltósággal koronáztad meg!
Úrrá tetted kezed művein,
mindent lába alá vetettél:
juhót-barmot mind, mezei vadat is,
égimadarat, tengeri halat,
mely a vizek ösvényeit járja.

Urunk, Jahve, mily felséges neved
széles e világon!

Örökség

16*

Osztályrészem, poharam az Úr:
te tartod kézben sorsomat.
Szép örökség jutott nekem:
kies helyet mért ki a zsinór.
Áldom az Urat, aki tanácsol –
még éjjel is oktatnak veséim.
Szemem az Úron, előttem áll,
jobbomon ő van: meg nem rendülök.

Ujjong ezért szívem, lelkem örvend,
testem is bizton él,
mert nem vetsz oda az alvilágnak,
nem hagyod hívedet rothadásra.
Te tanítasz az élet ösvényére,
túlárad az öröm, ahol te vagy,
jobbodon örök a gyönyörűség.

A mindenség Ura

19*

Isten dicsőségét beszélik az egek,
keze alkotását hirdeti az égbolt,
nap napnak ezt adja tovább,
éj az éjt erre tanítja.
Nem beszéddel-szóval;
hangjuk nem hallatszik,
de amit megszabnak,
egész földre kihat,
a világ széléig hatol:
bennük sátrat kapott a Nap.
Ez, mint a nászházból kilépő vőlegény,
örvend, hogy hősként futhatja pályáját.
Feljön az ég szélén s átível rajta,
heve elől mi sem rejtőzhet el.

Jahve törvénye tökéletes,
felüdíti a lelket,
Jahve rendelése fénylő,
látóvá teszi a szemet.
Jahve döntései megbízhatóak,
igazak egyetemben.
Szolgád is elfogadja intelmüket,
megőrzőinek jutalma nagy.

Ki veszi észre, hol hibázunk?
Titkos vétkek alól oldj fel.
Bár kegyesen fogadnád,
amit szájam mond, szívem gondol,
Uram, kősziklám, megváltóm!

Egyedül, végveszélyben

22*

Istenem, Istenem, mért hagytál el engem?
Csak nyögök itt, de segítség sehol!
Istenem, kiáltok nappal, de nem felelsz,
s éjjel is – akkor sem csöndesedhetem.

Pedig te, a Szent, trónolsz
Izráel dicsénekei fölött!
Atyáink benned bíztak,
bíztak, s te megmentetted őket.
Hozzád kiáltottak, meg is menekültek,
benned bíztak – nem is szégyenültek meg!

De én nem férfi – én féreg vagyok,
kit mindenki gúnyol, kit megvet a nép.
Csúfot űz belőlem, aki csak lát,
ajkát elhúzza, bólogat:
„Az Úrban bízott, mentse hát meg,
ragadja ki, hisz' kedvét lelte benne!”

Te hoztál ki anyám testéből,
emlőin biztattál engem.
Anyáölbem is rád voltam utalva,
anyaméhtől fogva Istenem vagy.

Ne légy távol tőlem, mért közel a vész
és nincs, aki segítsen!

Erős bikák vettek körül,
básáni öklelők bekerítettek.
Feltátották rám szájukat
vérengző, ordító oroszlánként
Elömlök, mint a víz,
szétomlik minden csontom,
szívem viasszá olvadt bensőmben.
Torkom cserepesre száradt,
nyelvem szájpaddásomhoz tapadt –
halál porába löksz.
Mert kutyák fogtak körül,
gonoszok hordája környez,
átfúrták kezem-lábam.
Csont-bőr vagyok, ők meg
gyönyörködnek kínomban.
Megosztoznak ruhámon,
köntösömre sorsot vetnek.

De te, Uram, ne légy távol,
erősségem, siess segítségemre!
Mentsd meg fegyvertől életem,
kutyák prédája ne legyek!
Ragadj ki oroszlántorokból,
bivalyszarvak közül!
Hadd hirdessem neved atyámfiainak,
dicsőíthesselek gyülekezetben!

Hódoló bizakodás

33*

Ujjongjatok, igazak: Uratok van! –
becsületesekhez illik a dicséret.
Magasztaljátok Jahvét citerával,
tízhúrú lanttal zengjétek őt.
Énekeljétek neki új éneket,
örömszoltár zendüljön szépen!

Az Úr szavára állt elő a menny,
leheletére égi seregek.
Féljen Jahvétól mind e föld,
reszkessen tőle mind, ki porszülötte,
mert ő szólott, és lett mindenség,
ő parancsolt, s előállt a világ!

Boldog az a nemzet, melynek Istene Jahve,
a nép, amelyet örökül választott.
Lásd, az Úr szeme az őt féltőkön van,
a hűségére hagyatkozókon,
hogy kiragadja életüket a halálból,
s éhínségben is éltesse őket.

Lelkünk az Urat várja,
segítségünk és pajzsunk ő,
hiszen a szívünk neki ujjong,
bizodalmunk az ő szent neve.

Kegyelmed vezéreljen, Uram,
aminthogy reád várunk.

Köszönet

34*

Hadd áldjam az Urat minden időben,
dicsérete mindig ajkamon legyen.
Jahvéval dicsekszik lelkem –
hallják ezt, s örülnek az alázatosak.
Dicsőítsétek velem az Urat,
magasztaljátok nevét mindannyian.

Az Urat kerestem, felelt is nekem:
minden félelmemből kiragadott.
Aki reá néz, ragyog az örömtől,
arcát nem borítja szégyen.
Az Úr angyala tábort jár
az őt félők körül s megmenti őket.
Kóstoljátok bele s vegyétek észre:
jó az Úr, s boldog az,
ki nála keres menedéket!

Közel van az Úr a megtört szívűhöz,
a tiprott lelkűt megszabadítja.
Sok az igaz baja –
s mindből kimentti az Úr.
Őli a rosszaság a gonoszt,
meglakolnak az igaz gyűlölői.

Megváltja Jahve szolgái életét –
nem sújtja vád azt,
akinek menssvára ő.

Ments ki összes vétkeimből,
ne tégy bolondok céltáblájává!

Elnémultam, ki sem nyitottam számat,
hisz' te akartad így.
Vedd le rólam sújtó kezed,
feddésétől elpusztulok én.
Ha megdorgálsz valakit,
megvervén bűne miatt,
ami szép rajta, úgy mállasztod szét,
mint moly a kelmét.

Halld meg, Uram, imádságom,
figyelj föl kiáltásomra,
könnyeimre ne légy néma,
mert csak vándor vagyok nálad,
zarándok, mint minden őszám.
Vedd le rólam szemed,
hadd viduljak fel,
mielőtt elmegyek
s nem leszek többé.

Honvagy Isten templomára

42-43

Miként szarvas eped patak friss vizére,
lelkem úgy vágyódik hozzád, Istenem.
Istenre szomjazom, az élő Istenre –
mikor mehetek már s jelenhetek meg
Isten színe előtt?

Könnyem lett kenyerem éjjel és nappal,
mert folyton azt hallom:
„Hol késik a te Istened?!”
Erre gondolkod s elömlik lelkem:
hogyan vonultam a sűrű seregben,
vándoroltam az Isten házához
örömrivalgással, dicsérettel,
ünneplő tömegben.

Miért csüggedsz el, lelkem,
mért nem nyughatsz bennem?
Bízzál Istenben – magasztalom még őt,
orcám szabadítóját, Istenemet!

Szomorú vagyok, rád gondolok hát
a Jordán s Hermon vidékén, a Micár hegyen.
Özön zúg özönre: vízeséseid hangja –

tarajos hullámaid átzúdultak fölöttem.
Nappal hűségét küldi ki Jahve,
éjjel éneke van velem:
imádság életem Istenéhez.
Ezt mondom neki: Sziklaszálam,
miért feledkeztél el rólam,
miért kell gyászban járnom
szorongató ellenség miatt?
Csontomat őrlő gyötrőim gúnyja –
untalan ezt mondják: „Hol késik Istened?”

Miért csüggedsz el, lelkem,
mért nem nyughatsz bennem?
Bízzál Istenben – magasztalom még őt,
orcám szabadítóját, Istenemet!

Ítéld meg, Isten, pereld peremet
hűtelen nép ellen,
alattomos csalóktól ments meg!
Mert te vagy oltalmazó Istenem –
miért kell gyászban élnem
gyötrő ellenség miatt?!

Küldd el világosságodat, igazságodat,
azok vezessenek, s vigyenek el
szent hegyedre, hajlékaidba.
Hadd járuljak Isten oltárához,
ujjongó örömöm Istenéhez,
s dicsérjelek citerával, Isten, ó Istenem!

Miért csüggedsz el, lelkem,
mért nem nyughatsz bennem?
Bízzál Istenben – magasztalom még őt,
orcám szabadítóját, Istenemet!

Halandó, megpróbáltatásban

39

Eltökéltem magam: utamat követem,
ne vétkezzék nyelvem,
zablát szájamra – vigyázok,
míg olyan hallana,
akinek semmi sem szent.
Néma voltam, szót se szóltam,
hallgattam hasztalan,
de fájdalmam felzaklatott,
bensőmben szívem lángra gyúlt,
elgondolkoztam – tűz támadt bennem,
és az jött nyelvemre:

Jelentsd meg, Uram, végemet,
napjaim meddig tartanak –
hadd tudjam, mily mulandó vagyok.
Ím arasznyira szabta napjaim,
életem ideje semmiség előtted –
igen, mindenki csak pára,
bárhogy áll is.
Csak jár-kelet itt az ember,

mint valami árnyék,
semmiségekért nyugtalankodik,
szerez ezt-azt, nem tudva,
ki látja hasznát.

Így hát mire várjak, Uram?
Várakozásom egyedül tiéd.

Isten velünk

46

Isten nekünk menedék s erő,
bajban biztos segítség.
Nem félünk tehát;
rengjen bár a föld,
s hegyek bukjanak tenger mélyibe –
háboroghatnak, hányhatják habjukat,
tombolásuk hegyeket rengethet.
Egy folyam ágai üdítik Isten városát,
a Felséges szent hajlékait.
Isten benne lakik, nem inoghat –
megsegíti pirkadatkor.
Nemzetek tombolnak, birodalmak dőlnek,
mennydörgő szavától megretten a föld.

A Seregek Ura velünk,
Jákób Istene erős várunk.

Jöjjetek, nézzétek, mit tett az Úr:
bámulat, amit művel a földön.
Hadaknak vet véget a világ széléig,
íjat tör, kopját ront,
harci kocsikat borít lángba.

„Állj! Elég! Tudjátok meg,
hogy én vagyok az Isten,
magasan a nemzetek és
magasan a világ fölött!”

A Seregek Ura velünk,
Jákób Istene erős várunk!

Az igazi istenfélelem

50*

Az istenek Istene, Jahve szól,
kiált a földnek kelettől nyugatig.
Hallgass, népem, hadd szóljak,
Izráel, ellened tanúskodom!
Nem áldozataidért dorgállak.
Mit nekem istállóid bikája, karámod bakjai,
úgyis enyém az erdő összes vadja,
minden állat a temérdek hegyen,
ismerem azok minden madarát,
ami csak mozog a mezőn, enyém!
Ha éhezném, nem folyamodnám hozzád,
hiszen mindenestől enyém a földkerekség.
Talán bikák húsával élek
s bakok vérét iszom?!
Hálával áldozzál Istennek,
úgy teljesítsd a Felségesnek fogadásodat,
hívj segítségül a bajban:
megmentelek, s te dicsőítesz.

De a gonosznak ezt mondja Isten:
Hogy jössz te ahhoz,
hogy az én rendeléseimről fecsegi,
és szádra merd venni szövetségemet,

amikor gyűlölöd az intést
s ígémet hátad mögé veted?!
Ha zsványt látsz, örömet hozzászegődöl
s egy húrom pendülsz a házasságtörőkkel.
Szádat gonoszul megereszted,
cselt szó a nyelved.
Lépten-nyomon atyádfiát ócsárlod,
anyád fiát is gyalázod.
Ilyeneket művelsz, s én veszteg maradtam.
És most magadfajtának nézel engem?!
Megfeddelek! Mindent fejedre olvasok!

Szívleljétek meg ezt, ti Istent felejtők,
hogy szét ne tépjelek
titeket menthetetlenül!
Aki hódolattal ad hálát, az dicsőít engem;
aki ügyel útjára, szabadításomat
annak mutatom meg.

Bűnből menekvés

51

Könyörülj, Istenem, hiszen kegyelmes vagy,
bocsásd meg hitszegésem nagy irgalmaddal.
Moss ki bűnömből teljesen,
tisztíts meg vétkemtől.
Hűtlen voltam, tudom,
vétkem előttem lebeg.
Végtére is ellened vétkeztem
azzal, ami előtted gonosztett.
Kiviláglik: beszéded igaz,
végzésed méltányos.

Bizony én bűnben fogantam,
vétekben melengetett anyám,
ám neked a hű szív tetszik,
bensőmben bölcsességre oktatsz.
Hints meg izsóppal, és tiszta leszek,
hónál fehérebb, ha feloldozol.
Árassz rám örömet, vígságot,
csontig hatót, hogy megújuljak!
Fordítsd el orcádat vétkeimtől,
töröld el minden bűnömet!

Tereptsd újjá szívemet, Istenem,
hadd legyen lelkem megint erős!
Ne taszíts el orcád elől,
szent lelkedet ne vond meg tőlem.
Add meg ismét üdvöd örömét,
segíts, hogy lelkem készséges legyen.
Hadd tanítsam utadra a hűtlenekeket,
hogy bűnösök térjenek hozzád.

Vér tapad kezemhez, ments meg,
szabadító Istenem,
s ujjongva hirdetem igazságodat.
Nyisd meg, Uram, ajkamat,
hadd zengjem dicséretedet!
Mert nem véresáldozat tetszik neked,
égőáldozatomat sem kedvelnéd.
Istennek kedves áldozat a töredelmes lélek,
a megtört és meggyötört szívét,
ó Isten, nem veted te meg.

Légy kegyes Sionhoz,
építsd Jeruzsálem kőfalait.
Akkor elfogadsz igaz áldozatokat,
égő- és egészáldozatot,
akkor bikaáldozat lesz oltárodon.

Aratási hálaadás

65

Téged illet az áhítatos csönd
s a dicséret, ó Isten, a Sionon,
neked adják meg a fogadalmakat,
ki meghallgatod az imádságot;
mindenki teeléd járul.
Bűneink letépertek –
bocsásd meg hűtlenségeinket!
Boldog, akit kiválasztasz
s közel vonsz magadhoz,
hogy pitvarodban időzzék –
hadd teljünk be házad javaival,
templomod szentségével!

Félelmetes csodákkal,
igazul felelsz nekünk,
szabadító Istenünk,
ki bizodalma vagy a föld határának
s a messzi óceánnak,
ki erőddel hegyeket emeltél
s hatalom övez,
ki elcsitítod tenger zúgását,
habok morajlását, népek hadilármáját.

Félnek is jeleidtől
még a föld peremén is!

Megörvendezetteted keletet s nyugatot:
gondoskods a földről, bőséggel látod el,
igencsak meggazdagítod.
Isten patakja színültig vízzel,
megadod gabonájukat: virul a mező!
Barázdáit megöntöződ, göröngyeit fellazítod,
záporokkal meglágyítod, termését megáldod.

Jóságod az év koronája:
bőség fakad, ahol jártál.
Csöpög a pusztai pázsit,
vidámság övezi a dombot,
juhnyájba öltözik a rét,
búzába burkolózik a völgy,
ujjonganak és énekelnek.

Bevonul az Egek Ura

68*

Fölmagaslik Isten: szétszóródnak ellenségei,
futnak előle gyűlölői,
örvendeznek az igazak.
Miért néztek sandán, meredező csúcsok,
arra a hegyre, mely Isten kedvelt helye?
Ott is fog lakozni örökké az Úr!
Áldott Jahve, szabadulásunk!
Napról napra hordja terhünk.
Ő, az Úr, vezethet ki a halálból is.

Látták Istenem, királyom
bevonulását a szentélybe.
Elöl énekesek mentek, hátul a hárfások,
közöttük doboló lányok.
Áldjátok karban Istent, az Urat,
ti Izráel forrásából valók!

Szórd szét a népeket,
melyek oly örömost rántanak kardot!
Eljönnek Egyiptom előkelői,
etiópok tárt karokkal sietnek Istenhez.
Föld birodalmi! Énekeljétek Istennek,
zengjétek az Urat,

aki az égben vonul be, ősidők egén –
halld, hogyan hallatja mennydörgő hangját!
Félelmetes vagy, Uram, szentélyedben.
Izráel Istene: ő ad népének
hatalmat s erőt – áldott az Isten!

Öregedőben

71*

Nálad keresek menedéket, Jahve –
soha ne hagyj megszégyenülnöm!
Igaz vagy: ragadj ki, ments meg,
halld meg esedezésemet, szabadíts meg!
Légy mentsváram, hová
bármikor menekülhetek!

Te vagy reménységem, Jahve,
bizodalمام ifjúságomtól fogva.
Reád támaszkodom születésem óta,
anyám méhéből te vezettél ki,
dicséretem téged zeng szüntelen!

Szinte csodának néznek már sokan,
de te erős menedékem vagy.
Magasztalásod árad ki számból,
minden áldott nap dicsőítelek.

Vétségemben ne hagyj elesnem,
ha fogyton fogy erőm, ne hagyj el,
mert már szapulnak ellenségeim,
összedugják fejüket, kik életemre törnek.
Ezt mondják: Isten elhagyta őt,

rajta, utána, fogjátok el –
nincs, aki megmentse!

Ó Isten, ne légy távol tőlem,
Istenem, siess segítségemre!
Te tanítottál, Istenem,
gyermekségemtől fogva,
s még most is hirdetem csodadolgaid.
Elaggott koromban se hagyj el, Istenem,
hogy hirdethessem dicső karod,
egész nemzedékeknek nagy tetteidet,
s igazságodat, ó Isten,
mely magasságokig ér,
mert nagy dolgokat cselekedtél –
Istenem, ki volna hozzád hasonló?
Ki annyi bajt, vészt engedtélt látunk,
de újra életet adsz,
s a föld mélységeiből ismét felhozol.
Egyre magasabbra emelsz,
újra meg újra vigasztalsz.
Dicsérlek is téged hárfapengetéssel,
hűséges Istenem,
lanttal zsoltározok neked, Izráel Szentje.
Ujjongjon hát ajkam, ha téged zenglek,
ujjongjon kiváltott életem,
hogy elmondhassam minden nap,
mennyre igaz vagy,
mert szégyen, gyalázat érte
mind, ki vesztetemre tört.

Fohász a Fölkentért

72

Isten! Jól dönteni segítsd a királyt,
s a királyi vért, igazul ítélni népedet,
méltányosan a nyomorultakat –
békés jólétet hoznak úgy a hegyek,
s a halmok igazságot.
Jól határoz pór nép javára,
megsegíti a szegény sarját,
s eltiporja a zsarnokot.

Félték őt minden nemzedékek,
míg csak nap s hold van az égen.
Úgy jön ő, mint pázsitra eső,
mint zápor, zivatar a földre:
napjaiban virágozik az igaz,
s teljes lesz a béke,
míg el nem hal a hold.

Tengertől tengerig uralkodik majd,
a folyamtól a föld széléig:
hódolnak neki a puszták lakói,
ellenségei a port nyalják,
Tarsis és a szigetek királyai
ajándékkal járulnak elébe,

Sába és Szeba uralkodói neki adóznak,
koronás fők előtte rendre leborulnak,
minden nép néki szolgál.

Mert megmenti a segítségét kérő szegényt,
a megalázottat, s kinek nincs gyámola.
Megszánja a nincstelent, földönfutót,
megsegíti a szűkölködőket,
elnyomástól, erőszaktól megmenti őket:
szemében drága a vérük.

Éljen hát, illesse Sába aranya,
imádkozzanak érte szüntelen,
áldják őt mindenkoron.
Bőven lesz gabona szerte,
s a hegyek tetején
a termés susog, mint a Libanon,
s emberek virágoznak elő
a városokból mezők füveként.
Neve örökké él: virulni fog,
míg csak nap van az égen,
áldásba foglalják az emberek,
minden nemzet boldognak mondja őt.

Áldott Jahve, az Úr, Izráel Istene,
ki egyedül tesz csodadolgokat,
örökké áldott fölséges neve,
dicsőisége töltse be széles e világot!
Ámen! Ámen!

Próbatétel és megvilágosodás

73

Mily jó Izráelhez Isten,
a tiszta szívűekhez!
De én?! Már-már elbotlott lábam,
lépésem csaknem eliszamodott,
mert irigykedtem a gőgösökre,
látván: vígan élnek a gazok.
Soha semmijük nem fáj,
jó húsban vannak.
Míg más nyög, ők gondtalanok,
őket bezzeg nem éri csapás!
Ezért nyakékük gőg,
ruhájuk erőszak.
Zsírárnák közül villog ki szemük,
kibuggyan szívük gondolata:
gúny, gonosz fecsegés, fenyegetőzés –
igencsak lóhátról beszélnek.
Tele szájjal gyalázzák az eget,
nyelvük semmit sem kímél a földön.
Feljüket fordul hát a nép,
szavukat vízként szürcsöli,
ők meg úgy gondolják:
Hogy is tudna erről Isten –
egyáltalán van-e bármiről is

tudomása a Felségesnek?
Lám, ilyenek a gonoszok:
nyugalmuk töretlen, vagyonuk gyarapszik.
Hasztalan óvtam hát szívem tisztaságát
s maradt a kezem mocsoktalan?
Hiszen hányszor lesújtottál rám,
s fenyítésed ért reggelente.

Ám ha azt mondanám:
Majd én is úgy beszélek! –
cserben hagynám gyermekeidet.

Gondolkoztam, hogy megértsem ezt,
de nagyon nehéznek láttam –
míg aztán Isten templomába mentem
s megérttettem, mi vár rájuk:
síkos talajra viszed,
romlásba döntöd őket.
Hogy pusztulnak el pillanatok alatt,
ha rájuk ront a vész, a rettenetes vég!
Ha te fölkelysz Uram, úgy tűnnek el ők,
mint holmi álmokkép!
Amikor szívem megkeseredett,
s fájdalom szaggatta bensőm,
értetlen, ostoba voltam,
oktalan állatként álltam veled szemben.

De én most szüntelen veled vagyok,
te ragadtad meg jobbomat:

tanácsoddal vezetsz,
majd dicsőségedbe fogadsz.
Kicsodám van az égben?
Te vagy e földön
egyetlen gyönyörűségem!
Ha eleped is testem-lelkem,
szívem kősziklája s osztályrészem
te vagy örökké, Istenem.

Lám, akik elhagynak téged, elenyésznek,
kiirtod mind, kik megtörik frigyed.
De én – oly jó Istenhez közel lennem!
Reményemet az Úrba, Jahvéba vetem,
hogy hirdethessem minden művedet!

A templom romjain

74

Miért taszítottál el végképp, Istenünk,
mért füstölög haragod legelőd juhai ellen?
Emlékezzél meg gyülekezetedről
– az ősidőkben szerzetted, kiváltottad,
hogy örökséged törzse legyen –
a Sion hegyéről, ahol laktál.
Írányítsd lépteid az örök romok felé:
szétdúlta az egész szentélyt a pogány!

Diadalordításba törtek ki
gyülekezeted hajlékában,
győzelmi jeleket tűztek ki,
s mintha csak fejsze suhogna
az erdő sűrű fáira,
nekiestek a sok faragványnak
csatabárddal és buzogánnyal.
Lángba borították szentélyedet,
porig alázták neved lakhelyét.
Gondolták: Pusztuljon az egész! –
s fölégették az ország minden szenthelyét.
Jelképeink sehol, próféta sincs,
senki, aki tudná: meddig még?

Meddig még, ó Isten, meddig űzhet gúnyt
belőlünk szorongatónk? Hát most már örökre
semmibe veheti neved az ellenség?
Miért maradsz tétlen?
Lesújtó jobbod végezzen velük!

Hiszen királyom Isten kezdettől fogva,
ki az országban szabadulást szerez.
Hatalmas vagy: te vágta ketté a tengert,
verted szét viziszörnyek fejét,
te szakítottál be sárkányfejeket,
a pusztai népnek vetvén étekül,
te fakasztottál forrást és patakot,
te szárítottál ki bővizű folyamat,
tiéd a nap s tiéd az éjjel,
pályára te küldtél holdat és napot,
te húztad meg a föld határait,
te formáltad a nyarat és telet.

Ne feledd, Jahve: pogány szidalmaz,
bolond nép gyalázza neved!
Ne dobd oda vadaknak gerlicédet,
sok nyomorultadat ne felejtsd el végleg!
Tekints szövetségedre – e föld zugaiban
mindenütt erőszak vert tanyát.
Elnyomott, megalázott ne tántorodjék vissza,
a szegény s nyomorult hadd dicsérje neved!

Föl, rajta, Istenem, perelj, ne tágíts,
emlékezzél: bolondok untalan hogy gyaláztak!
Ne feledd ádáz lármájukat,
mind arcátlanabb ordítózásukat!

Ítélet istenek fölött

82

Az istenek tanácsában feláll az Isten,
bíróként felelősségre vonja őket:
Meddig ítélték még gazul,
a gonosznak fogva pártját?!
Álljatok a gyenge, az árva mellé!
Igazságot a megalázottnak, szegénynek!
Mentsetek meg erőtlent, szűkölködőt,
kiragadva gazemberek kezéből!

Nincs azoknak értelmük, belátásuk,
sötétben botladoznak –
inognak hát a föld alapjai mind.
Én mondtam ugyan: istenek vagytok,
a Felséges fiai mindnyájan,
mégis meghaltok, mint bárki ember,
elhullotok, mint földi fejedelmek.

Serkenj föl, Istenem,
ítéld meg a földet,
hiszen minden nép a tiéd!

Zarándokének

84

Mily gyönyörűszépek hajlékaid,
Seregek Ura!
Kíváncozom, majd' elepedek
pitvarod után, Jahve.
Testem-lelkem ujjongva kiált
az élő Istenhez.
A veréb is talál házat,
a fecskének is van fészke
fiókái számára oltáraidnál,
Seregek Ura, királyom, Istenem!

Boldog, aki házában lakozhat –
mindig dicsérhet téged.
Boldog, akinek ereje te vagy,
midőn szívében zarándokútra gondol.
Átmenvén a Siralom völgyén
forrás völgyévé teszik,
áldással borítja korai eső.
Meg-megújuló erővel haladnak,
s megjelennek Isten előtt a Sionon.

Jahve, Serege Istene,
halld meg imádságom,

figyelj rám, Jákób Istene!
Pajzsunk, Istenünk, tekints le,
lásd meg fölkenetted arcát!

Igen, egy nap a te pitvarodban
jobb, mint ezer másutt,
inkább álljak Istenem háza küszöbén,
mintsem gonosz hajlékában lakjam.
Mert nap és pajzs Jahve, az Úr,
kegyelmet ad és dicsőséget.
Nem vonja meg a jót
a feddhetetlenül élőktől.

Seregek Ura! Boldog az az ember,
aki bizalmát beléd vetette.

Fogság utáni megpróbáltatásban

85

Megmutattad, Uram: szereted országodat,
Jákób balsorsát jóra fordítottad.
Népedről levetted bűnterhét,
sok vétkét elfeledted.
Nem zúdulnak már ránk
súlyos csapásaid,
haragod heve megenyhült.

Állíts hát helyre minket, üdvünk Istene,
neheztelésed ne sújtson többé!
Vég nélkül haragszol ránk?
Végigostorozol minden nemzedéket?
Nem újítasz meg minket ismét,
hogy néped örülhessen?
Hadd lássuk meg, Jahve, jóságodat,
áraszd ránk üdvödet!

Hadd halljam, mit mond
az Isten: Jahve!
Békességet hirdet népének, híveinek –
csak vissza ne tántorodjanak
bolondságukba!

Igen, közel van szabadítása kegyeseihez,
hogy dicsőség lakozzék földjükön.
Szeretet és hűség
egymásra találnak,
igazság, békesség
csókolgatják egymást,
hűség hajt ki a földből,
igazság néz le az égből.
Megad az Úr is minden jót,
meghozza termését a föld.
Igazság jár előtte,
béke borítja lába nyomát.

Szorongattatásban

86

Figyelj rám, Jahve, hallgass meg,
hisz' megalázott vagyok és szegény.
Őrizd meg életem, mert híved vagyok,
te szabadítsd meg, Istenem, szolgálodat,
aki benned bízik.

Könyörülj rajtam, Uram:
naphosszat kiáltok hozzád.
Vidítsd fel szolgálád szívét:
lelkemet hozzád emelem, Uram!
Hiszen te jó vagy,
készséggel megbocsátasz,
kegyelmed kész mindazoknak,
kik hozzád fohászkodnak.

Halld meg imámat, Jahve,
figyelj föl esedezéseimre!
Rikoltok hozzád, ha rámtör a vész,
mert te meghallgatsz.

Istének közt sincs hozzád hasonló, Jahve,
műveid is páratlanok.
Te alkottál minden nemzetet –
jönnek, s leborulnak színed előtt,

nevedet dicsőítik, Uram,
mert nagy vagy te csodadolgaiddal,
egyedül te vagy az Isten.

Igazíts ösvényedre, Jahve,
s követem igazságodat,
osztatlan szívvel félvén nevedet.
Lelkem mélyéből magasztallak,
Uram, Istenem,
mindenkor dicsőítem neved,
mivel te oly igen szeretsz,
alvilág mélyétől mentettél meg.

Istenem! Kevélyek támadtak ellenem,
zsarnokok hordája életemre tör –
veled nem törődnek.
Ám te, Uram, könyörülő
s kegyes Isten vagy,
türelemmel és hűen szeretsz –
fordulj hozzám, könyörülj rajtam,
add szolgálódnak erődet,
szabadítsd meg szolgálód fiát!
Hadd lássák rajtam jószágod jelét,
hogy ezzel szégyen érje gyűlölöimemet,
mert te segítettél, Jahve,
te vigasztaltál meg.

Ökumenikus látomás

87

Szent hegyeken vetette meg Jahve
Sion kapuinak alapját –
jobban is szereti
Jákób minden lakhelyénél.
Felséges dolgokat hallani rólad,
Isten városa!

Ismerőimhez fogom sorolni
Egyiptomot s Bábelt,
Filiszteát és Tíruszt Etiópiával:
nekik is ez a szülőföldjük!
Sionról pedig azt mondják majd:
Ez is, az is ott született;
ő, a Fölséges, erősíti ezt meg.

Így veszi majd számba Jahve
a népek följegyzésekor:
ez is *ott* született.
S körtáncban zeng majd az ének:
Minden forrásom belőled fakadt!

Mulandóságunk mélyéből

90

Uram, te vagy menedékünk
időtlen idők óta.
Még meg sem születtek a hegyek,
föld s világ formát sem öltött,
te már akkor örök Isten voltál!
Szavadra ismét porba hull a halandó,
parancsolsz: Vissza a földbe, emberfiak!

Hiszen szemedben ezer év annyi,
mint az elsuhant tegnapi nap,
mint egy órallásnyi idő éjszaka.
Elmosod őket: olyanok lesznek,
mint reggelre az álom,
mint a sarjadó fű:
reggel kihajt, virul,
este levágják s elszárad.

Elenyészünk haragod miatt,
fölgerjedésed lángja megemészt.
Szemügyre vetted bűneinket,
takargatnivalónkra szent orcád vet fényt.
Tűnnek-rohannak napjaink,
mert haragszol ránk,

éveink sóhajként szállnak tova.
Meddig élünk? Talán hetven,
esetleg nyolcvan évig,
s az is nagyobbrészt kín és vesződség,
s az egész elrepül gyors szárnyakon.

Kit gondolkoztat meg haragod ereje,
kit fog el félelem dühöd miatt?
Taníts úgy venni számba minden napunkat,
hogy közben szívünk mind bölcsebb legyen.
Térj vissza, Uram – hol késel?
Szánd meg szolgálóidat!
Elégíts meg jókor kegyelmeddel,
s öröm és ujjongás tölti be napjainkat!
Vidámíts meg végre, miután megaláztál,
hisz' romlást láttunk annyi éven át!
Lássék meg műved szolgálóidon,
fenséged gyermekeiden.

Istenünk-Urunk kedve nyugodjék rajtunk:
kezünk munkája hadd legyen maradandó,
kezünk munkája hadd legyen maradandó!

Biztonságban

91

Aki a Felséges rejtekén pihen,
s a Mindenható árnyékában él,
így szól Jahvéhoz: Mentsváram, menedékem,
Istenem, akiben bízom!

Mert ő ment ki téged
madarász töréből,
halálos dögvészből.
Evezőtollaival megoltalmaz,
szárnyai alatt menedékre lelsz,
hűsége pajzs és vért.

Nem kell félned éji rettenettől,
repülő nyíltól nappal,
sötétben lopódzó dögvésztől,
délben dühöngő ragálytól.
Kidől mellőled ezer,
jobbodról tízezer,
s te sértetlen maradsz.
Tulajdon szemeddel nézheted majd,
meglátod gazok bűnhődését,
mivel neked menedéked Jahve,
a Felségest választottad mentsváradul.

Nem is ér semmi vész,
nem közelít csapás sátorodhoz:
angyalait rendeli melléd,
hogy őrizzenek minden utadon,
tenyerükön hordoznak,
hogy kőbe ne verd lábadat.
Oroszlánon, viperán taposol,
oroszlánkölyköt, sárkányt tiporsz le.

Ragaszkodik hozzám, ezért megszabadítom,
mentem, mert ismeri nevemet.
Hozzám kiált s én meghallgatom őt,
vele leszek bajában,
kiragadom s megdicsőítem.
Megnyújtom életét,
megláttatom vele üdvömet.

Hívó biztonság – küzdelmek közepette

92

Milyen jó dicsérni Jahvét,
nevednek zengeni, Felséges!
Jóságodat hirdetni reggel,
hűségedet éjjelente,
tízhúrúval és hárfával,
lantkísérettel.

Hiszen felvidített, amit tettél,
ujjongok kezed alkotásain.

Mily nagyok műveid, Uram! –
mily mélységesek gondolataid!
Ostoba, ki ezt nem ismeri föl,
bolond, ki be nem látja.

Ha gyomként ütik is föl
fejüket gazok,
s virul minden gonosztevő,
végük akkor is pusztulás.
De te magasztos vagy örökké, Uram,
mert íme, ellenségeid, Jahve,
ellenségeid íme elenyésznek,
szétszóródik az alja-népség.
Ám nekem öklelő bivaly erejét adtad,
megkentél friss olajjal,

a rám leselkedőkön
legeltetem majd szemem,
acsarkodó gazembereken
mulat majd fülem.

Felsarjad az igaz, mint a pálma,
növekszik, mint a libanoni cédrus.
Az Úr házában vertek gyökeret,
Istenünk pitvarában virulnak;
még vénségükben is ágakat hajtanak,
friss nedvekkkel telve,
hogy hirdessék: egyenes Jahve,
ő az én kősziklám –
nincs benne hamisság!

A világ Ura

93

Jahve uralkodik, fenségbe öltözött,
fenségbe öltözött az Úr,
erővel övezvén föl magát;
szilárd is a földkerekség,
meg nem inog.
Trónod is szilárd ősidők óta,
öröktől fogva vagy.

Folyamok hangja, Uram,
folyamok hangja kél,
folyamok dübörgése kél.
Temérdek vizek zúgásánál,
tenger fölséges morajlásánál
felségesebb Jahve a magasságban.

Bizonyságaidra bízvást
lehet építeni,
házadat megilleti a szentség,
Uram, napoknak végesincs során át.

Hálaének

100

Örülj az Úrnak, te egész föld!
Szolgáljátok Jahvét örömmel,
járuljatok elé ujjongással.
Ismerjétek föl: Jahve az Isten,
ő alkotott minket s nem mi magunk,
népe, legelő nyája vagyunk.

Vonuljatok be kapuin hálaadással,
tornácaira dicsérettel,
adjatok hálát neki, áldjátok nevét,
mert jó az Úr, irgalma örök,
hűsége nemzedékről nemzedékre száll!

Isten szeretetéről

103

Áldjad Jahvét, lelkem,
szent nevét, égész bensőm,
áldjad én lelkem Jahvét,
ne feledd megannyi jótéteményét.
Ő megbocsátja minden bűnödöt,
gyógyítja minden nyavalyádat,
pusztulástól menti életed,
megkoronáz jósággal, irgalommal;
áldást áraszt ősz fejedre:
ifjú sasként szárnyra kelsz!

Igazságot cselekszik az Úr,
jussához segít minden elnyomottat.
Megnyitotta útjait Mózesnek,
láthatták tetteit Izráel fiai.
Irgalmas Jahve, könyörül,
türelme hosszú, jósága nagy.
Nem perel vég nélkül,
haragja nem örök.
Nem vétkeink szerint bánik velünk,
nem veri fejünkhöz összes bűneinket:
mert amilyen magas fölöttünk az égbolt,
szeretete olyan az őt félők iránt,

amilyen távol van napkelet nyugattól,
oly messze hajítja hitszegéseinket,
ahogyan az apa szánja meg fiát,
úgy szánja meg Jahve azt, aki őt féli.
Mert hiszen tudja ő, kifélék vagyunk,
nem felejtí el: porból vétettünk.

Az ember! – napjai, mint a fűé,
virul, akár a vadvirág,
s egy forró fuvallat, és már odavan,
nyomát sem találni többé.
De az Úr kegyelme kezdettől mindvégig
azokkal van, akik őt félik,
méltányossága unokáikkal,
azokkal, kik hűek szövetségéhez,
nem feledkezték meg rendeléseiről.

Trónját Jahve felállította az égben,
királyként ura a mindenségnek.
Áldjátok az Urat angyalai,
ti erős hősök, akik igéit teljesítitek,
szavának engedelmeskedvén.
Áldjátok az Urat, seregei mind;
csatlósai, akaratának teljesítői!
Áldjátok az Urat, művei mindahányan,
akárhonnan vagytok birodalmában –
áldjad én lelkem az Urat!

A Teremtő és a teremtetség

104

Áldjad én lelkem az Urat!
Jahve, Istenem, mily hatalmas vagy:
palástod fenség, ragyogás,
fényruhát öltöttél magadra,
kárpitként kifeszítetted az eget,
ős-vizekre építetted
cölöpös felházadat,
felhőket kocsiddá teszel,
szelek szárnyán suhansz,
követként küldöd a szelet,
csatlósodként a lobogó tüzet.

Ő alapozta a földet oszlopaira –
soha, de soha meg nem inog.
Ős-vizekbe öltöztetted őket,
hegyeken állt az ősz-özön,
de dorgálásodra futásnak eredt,
mennydörgésedre elmenekült.
Hegyek magasodtak, völgyek mélyültek,
mind a neki rendelt helyre.

Határt szabtal nekik,
nem léphetik át,
nem jöhetnek vissza
előnteni a földet.

Forrást fakaszt a völgyek ölén,
hegyek között folynak tova,
a mezei vadat mind megitatják,
vadszamarak enyhítik szomjukat;
partjukon fészkelnek az égimadarak,
ágak közül hallik csicssergésük.
Felházából hegyeket megitat,
műveinek gyümölcseivel
megelégíti a földet.

Füvet sarjaszt a baromnak,
sok zöld növényt ember szolgálátára,
hogy földből kenyér teremjen,
és bor, emberszív vidítására,
hogy kenettől csillogjon arca,
a kenyér pedig erősítse.

Megelégülnek Jahve fáí; Libanon,
keze plántálta cédrusok.
Fészket rakhatnak ott a madarak,
golya lakhat, ciprusok között.
A magas hegyek kőszáli kecskék,
a sziklaszirtek hörcsögök menedékei.

Te alkottad a holdat: jelölje az időt,
ismeri járását a nap is.
Sötétséget csinálsz, s beáll az éj,
minden vad mozdul az erdőn.
Zsákmányért bömböl az oroslán:
Istentől kéri eledelét.
Fölkel a nap: visszahúzódnak,
barlangjukban hevernek.
Dolgára indul az ember,
munkára, vakulásig.

Mily sok műved van, Uram,
bölcsen alkottad mindet,
betöltik a földet teremtményeid.
Itt a széles tenger,
merre a szem ellát –
számtalan kis és nagy
állat nyüzsög benne,
amott hajók haladnak,
itt pedig cethal:
azért alkottad, hogy
játsszék a vízben.
Mindük reád tekint,
hogy idején megadd étküket.
Adsz nekik, és ők szedegetnek,
nyitott markodból jóllaknak javaiddal.
Ha elrejtéd arcod, halálra válnak,
megvonod párájukat: kimúlnak,
visszatérnek a porba.

Kibocsátod leheletedet:
újakat teremtesz,
s megújítod a termőföld rögét.

Dicső Jahve örökké!
Lelje örömét műveiben az Úr!
Rátekint a földre és az megremeg,
hegyeket megérint, s azok füstölögnek.

Éneklek az Úrnak teljes életemben,
zengek Istenemnek, amíg csak vagyok.
Bár tetszenék neki énekem!
Én örömet Jahvéban lelem.
Pusztuljanak a bűnösök a földről,
ne legyenek többé a gazok.
Áldjad én lelkem Jahvét!
Dicsérjétek az Urat!

Hajnali zsoltár, háborúban

108

Szívem csupa készség, Istenem,
hadd énekeljek, zsoltározzam –
föl, rajta, lelkem!
Föl, rajta, lant és hárfá;
ébredtőül a pirkadatnak!

Dicsérlek, Jahve, a népek között,
téged zenglek hadizaj közepett,
mert jóságod az égig ér,
hűséged a fellegekig.
Magasodj az ég fölé, ó Isten,
dicsőséged borítsa mind e földet!
Válaszolj végre: üss szét jobboddal,
hogy megmeneküljenek kedveltjeid!

És szólott szentélyében Isten:
Örömmel osztom fel Sikemet,
Szukkót völgyét is kimérem.
Enyém Gileád, enyém Manassé,
Efraim vassisakom, Júda jogarom,
Moáb mosdótálam, Edomra sarumat vetem,
örülök Filisztea fölött!

Ki vezet el az erőd-városba,
ki vihet el engem Edomig?
Ki, ha nem te, Istenem,
aki eltaszítottál minket,
magára hagyva seregünket!
Jöjj segítségül a szorongató ellen –
emberi segítség úgysem ér semmit.
Istennel hajthatunk végre nagy tetteket,
ő tiporja földre ellenségeinket.

Átokzsoltár

109*

Dicséreteim Istene, hát te csak nézed ezt?
Rám vicsorítja fogát a gonosz, a hamisság,
hazug, gyűlölködő szavakkal borít el,
oka sincs rá, de nekem esik.
Szeretetem jutalma rosszindulat,
míg én szüntelen imádkozom.
Jót tettem velük, ők meg ármánykodnak.

Küldj a nyakára egy gazembert,
vádoló álljon jobbján.
Marasztalja el az ítélet,
imádsága is vétekké legyen!
Rövidüljenek meg napjai,
tisztét más foglalja el.
Maradjanak árván fiai,
asszonya özvegyen.
Gyerekei koldusként bolyongjanak,
feldúlt otthonuktól távol kéregessenek.
Uzsorás tegye rá kezét mindenére,
szerzeményeit idegenek ragadják el.
Ne legyen, aki hűen szereti,
ne akadjon, aki árváin könyörül.
Pusztuljon el minden utóda,

enyésszen el neve mihamar.
Tartsa számon az Úr atyái vétkét,
anyja bűne se töröltessék e1.
Jahve keze sújtsa őket folyvást,
irtsa ki a földről emlékezetüket,
mert eszükbe sem jutott,
hogy jót is tehetnének,
s halálra üldözték az alacsony sorsút,
a szegényt, az összetört szívűt.
Szerette az átkot – hulljon vissza rá!
Nem tetszett neki az áldás –
legyen hát messze tőle!
Ruhaként átkot öltson:
az jusson belsejébe,
olajként csontjaiba,
legyen neki palástul, melybe burkolózik,
az övezze derekát szüntelen.
Így fizessen Jahve ellenségeimnek,
akik szavaikkal földbe döngölnének.

De te, Uram, Jahve, tégy már valamit,
hiszen te az vagy, aki vagy,
s oly jó szereteted –
ments meg, ragadj ki engem!

Király és ppa a Fölkent

110

Jahve kijelentése Uramnak:

Ülj jobbomra, míg ellenségeidet
lábzsámolyoddá alázom.
Királyi pálcádat
kinyújtja Sionból az Úr:
uralkodjál ellenségeid közepette!
Néped csupa készség bevonulásod napján,
szent díszben – mintha a hajnal öléből
most születne a harmat: ifjúságod!

Megesküdött az Úr s meg nem bánja:
„Pap vagy te örökké, akár Malkicedek.”
Jobbodon Jahve: szétveri
haragja napján a királyokat.
Ítéletet tart a nemzetek fölött
– hullák szerteszét –
fejeket zúz be messze földön.

Az útmenti patakból iszik,
azért emeli föl fejét.

Igazak dicsérete

112

Boldog, ki féli az Urat,
s gyönyörködik rendelkezéseiben.
Erős lesz utóda a földön,
kegyesek nemzedéke áldott.
Háza módos, gazdag,
igazsága megáll mindvégig.
Fénye egyeneslelkűekre
ragyog a sötétben:
kegyelmes, irgalmas, igaz.

Jó annak, ki könyörül s kölcsönöz:
ügyeit igazul intézi,
mert soha meg nem inog;
örök az igaz emlékezete.
Vész hírtől nem fél,
szíve erős: Istenben bízik.
Szilárdlelkű, rettenthetetlen,
végignéz vesztés szorongatóin.

Szegényekhez bőkezű,
igazsága megáll mindvégig,
hatalma föl magaslik, becsülik.

Nézi a gonosz dühödten,
fogát csikorgatja,
méreg emészti –
gazok óhaja elvész.

Hálaének templomba vonulással

118*

Áldjátok az Urat, mert jó,
mert szüntelen szeret!

Megszorítottak mindenfelől,
én hozzá kiáltottam –
ő meghallgatott, s utat nyitott nekem.
Velem az Úr, nem félek –
ember mit árthatna nékem?
Jobb benne bízni,
mint hatalmasokban.

Körülfogtak mindenféle pogányok,
nekemestek méhrajok módján,
de lángjuk kialudt,
mint holmi bozóttűz:
Jól meglöktek, hogy elzuhanjak,
de mellém állt az Úr:
erőm és énekem,
ő mentett meg!

Igazak sátraiban
örömujjongás harsan:
Jahve jobbja hatalmasan cselekszik!

Nem halok meg, hanem élek,
s hirdetem az Úr tetteit.
Keményen megostorozott,
de a halálnak nem adott át.

Igazság kapui táruljanak előttem,
hadd menjek be rajtuk
hálát adni az Úrnak.
A kőművesek félrelöktek egy követ –
és éppen az lett a szegletkő!
Az Úr műve, hogy ez így történt,
csodát lát szemünk!
E napot az Úr rendelte:
örüljünk, ujjongjunk rajta.
Ó Uram, segíts hát,
ó Uram, adj szerencsét!

Áldott, aki az Úr nevében jön –
az ő házából áldunk titeket.
Az Úr az Isten, ki fényt derít ránk!

A Tanítás magasztalása

119*

Boldogok, akiknek útja feddhetetlen
az Úr tanítása nyomán –
mily boldogok: Istennek szót fogadnak,
hisz odaadóan keresik őt.
Nem is szégyenülök meg,
ha végzéseitere figyelek.

Ösvényét az ifjú
hogyan járhatja tisztán?
Ha követi igédet!
Örömet, szívből kereslek –
ne hagyj parancsaidtól eltántorodnom!
Szavaidat szívembe rejtettem,
nehogy vétkezzem ellened.
Zarándok vagyok e földön –
add értenem-élnem rendeléseidet.

Lelkem a porhoz tapadt –
eleveníts meg igéd szerint!
Segíts belátnom rendeléseid célját,
elgondolkozván csodadolgaidon.
A hűség útját választottam:
döntéseidet tartom szem előtt.

Áraszd rám, Jahve, jóságod jeleit,
segíts, miként megígérted!
Akkor megfelelelhetek gúnyolómnak,
mert igédben bíztam.
Királyok előtt szólok intelmeidről,
és nem vallok szégyent.
Emlékezzél, mit mondtál szolgáladra,
biztattál: benned reménykedjem.
Ez az én vigaszom nyomorúságomban,
hogy ígéreted megelevenít.

Éjjel is gondolok nevedre,
s törvényedhez tartom magam –
ez az én osztályrészem.
Társa vagyok minden istenfélőnek,
aki buzgón ügyel rendeléseidre.
Kegyelmed, Uram, betölti a földet –
taníts végzéseidre.

Használt nekem, hogy megaláztál,
elgondolkoztatott: mi is a te akaratod.
Becsesebb nekem a te tanításod,
mint temérdek arany és ezüst.

Kezeid alkottak-készítettek engem –
adj belátást, s gyakorlom parancsolataidat.
Félőid látnak majd engem és örülnek,
mert igédbe vetettem reménységemet.
Tudom, Uram: döntéseid igazak,

s hűségből aláztál meg engem.
Legyen hát jószágod vigasztalásomra,
amint ígérted szolgáltnak.
Áradjanak rám irgalmad jelei, s éljek,
mert tanításod az én örömöm.

Hány nap még szolgálád élete?
Mikor ülsz törvényt üldözőim fölött?
Vermet ástak nekem a kevélyek,
kik nem élik tanításodat.
Ok nélkül üldöznek – segíts!
Kis híja, hogy ki nem irtottak a földről,
s én nem hagytam el rendeléseidet
Eleveníts meg, hiszen szeretsz!

Igéd, Uram, örökké
szilárdan áll a mennyben,
hűséges is, nemzedékről nemzedékre.
Ha nem tanításod lett volna örömöm,
elvesztem volna nyomorúságomban.
Soha nem felejttem intéseidet,
hiszen azokkal éltetsz.
Gazok lestek rám, hogy elveszejtsenek –
én viszont azt lesem: merre vezetsz te.
Látom a határát minden nagyszerű dolognak,
ám amit te rendelsz, végtelenbe nyúlik.

Véneknél mélyebbre látok,
rendeléseidből nyerek belátást:
görbe ösvényt nem szenvedhetek.
Utamra igéd vet világot.
Életem szüntelen veszélyben,
tanításodat mégsem felejtem.
Végzéseid hű követésére
szántam szívemet örökre.
Rejtekem vagy, pajzsom –
szavaidra figyelek.

Megvetsz minden szófogadatlant,
mert álnokságuk megtéveszt.
Én jogosan s igazul cselekedtem –
ne dobj oda nyomorgatóimnak!
Légy kezes szolgád javára,
ne nyomhassanak el a kevélyek!

Ha nyílik igéd kapuja,
földereng a fény az együgyűekben.
Ragyogtasd orcádat szolgálásra,
taníts végzéseidre.
Kicsiny vagyok és megvetett –
ám rendeléseidet nem felejtem.

Gaz mesterkedők környékeznek,
tanításodtól távol állnak.
Közel vagy te, Uram –
te mindig igazat parancsolsz.

Ujjongok ígéreteiden,
mint aki nagy zsákmányra lelt.

Vágyom szabadításodra, Uram,
öröm, ahogyan te oktatsz.
Tévelygek, elveszett juhként –
keresd meg szolgádat,
hisz nem feledtem el szent akaratodat.

Őrizők

121

Fölnézek, föl a hegyekre:
onnan kapok segítséget,
mégpedig az Úrtól,
menny és föld alkotójától.

Ügyel rád, meg ne tántorodjék lábad –
ezt az őrizőt álom nem nyomja el.
Lám, nem szunnyad, nem alszik
Izrael őrizője!

Ő áll melletted őrt:
az Úr a te árnyékod jobboldon.
Nem árt neked sem a tűző nap,
sem éjszaka a hold.

Megőrzi az Úr minden véstől,
megőrzi életed.
Jahve megőrzi jöttödet-mentedet
most és mindétig.

Érkező zarándokok

122

Mily öröm volt azt hallanom:
Fel útra! Fel az Úr házához!
Most hát, Jeruzsálem,
belépünk kapuidon.

Jeruzsálem, te nagyszerű,
kimagasló, erődített város,
hová feljárnak Jahve törzsei,
hisz ősi rend Izráelben
hálát adni ott Jahve nevének,
mert ott állnak az ítélőszékek,
Dávid házának székei.

Kérjétek Jeruzsálem számára,
ami javára szolgál.
Üdv mindazoknak, kik szeretik!
Béke honoljon bástyáid között,
nyugalom palotáidban.

Atyámfiáiért, barátaimért
hadd mondjam: Béke veled!
Mert itt áll Istenünk háza,
adassék néked áldás!

Megalázottságban

123

Rád tekintek föl, egekben lakozó!
Amint szolgák szeme
uruk kezét lesi,
vagy szolgálók szeme
úrnök kezét,
úgy a mi szemünk is
Jahvéra, Istenünkre néz,
míg meg nem könyörül.

Szánj meg minket, Urunk, tekints ránk,
hisz torkig vagyunk megvetettségünkkel.
Végképp elégünk van
kevélyek gúnyolódásából,
gőgösök pöffeszkedéséből.

Szabadulás

124

Ha nem lett volna velünk az Úr
– valld csak meg, Izráel –,
ha nem lett volna velünk az Úr,
midőn ránk tört az ellen,
elevenen nyeltek volna el
lángoló dühükben,
vad áradat borított volna el,
összecsaptak volna fölöttünk
a tajtékzó vizek.

Áldott az Úr, ki nem dobott oda
marcangoló fogaik prédájául.
Lelkünk kiszabadult, mint a madár
a madarász töréből:
a hurok elszakadt,
s mi megmenekültünk.
Segítségünk Jahve nevében van,
aki mennyet és földet teremtett.

Új, nagy segítségért

126

Mikor az Úr hazavezérelte
Sion elhurcoltjait,
örömmámorban úsztunk,
mintha csak álmodnánk az egészet.
Szánkat nevetés töltötte be,
nyelvünk csupa ujjongás volt.
„Nagy dolgot művelt velük az Úr” –
mondták még a pogányok is.
Igen! Hatalmasat!
Volt miért örvidenünk!

Fordítsd jóra sorsunkat ismét, Urunk,
amint déli patakmedreket
újra megtöltesz vízzel!

Kik könnyek közt vetnek,
vidáman aratnak,
aki vetőmagját sírva viszi ki,
ujjongva tér majd haza kévéivel.

„Házbiztosítás”

127

Ha az Úr nem építi a házat,
hiába fáradoznak az építők.
Ha az Úr nem őrzi a várost,
hiába virraszt az őrszem.
Hiába jókor kelnetek,
s éjt nappallá téve
ennetek keserves munka kenyerét –
akit szeret az Úr,
azt álmában is ellátja.

Igen; a fiúk: istenadta örökség,
az anyaméh gyümölcse jutalom.
Mint nyilak a hős kezében,
olyanok az ifjak.
Boldog az a férfi, aki
ilyenekkel rakja meg tegzét:
nem vall kudarcot, ha szót vált
a kapuban az ellenséggel.

Az Úr megjutalmazottjai

128

Mind boldogok,
kik félik az Urat és
útjain járnak!

Magad kenyerét eszed –
üdv neked, jól megy sorod!
Benn a házban asszonyod,
mint termő szőlőtő,
asztalod körül fiaid,
mint olajfacsemeték.
Lám, így nyer áldást
az istenfélő férfi.

Áldjon meg Jahve a Sionról,
hogy mindétig láthasd
unokáid körében:
boldogul Jeruzsálem!

Üdv Izráelnek!

Testvéreközösség

133

Lám, mily jó, mi szép:
testvérek együtt, békén.
Mint finom olaj: a fejről
lecsordul a szakállra
– Áron szakállára –, s tovább,
palástja szélére;
mint hermoni harmat, mely
alászáll Sion hegyeire –
mert oda rendel áldást az Úr
és életet mindenkor!

Zarándok-búcsúének

134

Zengjétek csak Jahvét,
Úrnak szolgálói, mind,
kik az ő templomában
állatok éjjelente!

Szentélye felé emelt kézzel
dicsérjétek az Urat!

Áldjon meg a Sionról Jahve,
aki eget és földet alkotott!

Történelmi hálazsoltár

136

Áldjátok Jahvét, mert jó,
mert szüntelen szeret,
magasztaljátok az istenek Istenét,
mert szüntelen szeret,
adjátok hálát az urak Urának,
mert szüntelen szeret.

Egyedül ő tehet csodadolgokat,
mert szüntelen szeret,
bölcsen az eget alkotta,
mert szüntelen szeret,
kiterjesztette a földet a vizek fölött,
mert szüntelen szeret,
megteremtette a nagy világítókat,
mert szüntelen szeret,
a napot, hogy uralja a nappalt,
mert szüntelen szeret,
holdat, csillagokat: uralják az éjjelt,
mert szüntelen szeret.

Lesújtott Egyiptomra: színe-virágára,
mert szüntelen szeret,
s kivezette onnan Izráelt,

mert szüntelen szeret,
erős kézzel, kinyújtott karral,
mert szüntelen szeret,
kettéhasította a Sás-tengert,
mert szüntelen szeret,
s középpütt átvezette Izráelt,
mert szüntelen szeret,
de a fáraót seregestül a habokba seperte,
mert szüntelen szeret.

Vezette népét, át a pusztán,
mert szüntelen szeret,
védelmükben királyokat vert le,
mert szüntelen szeret,
megölt hatalmas uralkodókat,
mert szüntelen szeret,
Szihón emóri fejedelmet,
mert szüntelen szeret,
s Ógot, Básán királyát,
mert szüntelen szeret,
földjüket örökségül adta,
mert szüntelen szeret,
örökül szolgájának, Izráelnek,
mert szüntelen szeret.

Nem hagyott magunkra megalázottságunkban,
mert szüntelen szeret,
megszabadított sanyargatóinktól,
mert szüntelen szeret,

eledelt ad minden élőnek,
mert szüntelen szeret,
adatok hálát az ég Istenének,
mert szüntelen szeret!

Foglyok keserve

137

Babiloni folyókhoz áttelepítve
sírva gondolunk Sionra.
Hárfáink némán függenek
a parti fűzekre akasztva.
Elhurcolóink, gyötrőink
Vidám dalt, zenét kívántak:
„Halljunk néhány Sion-éneket!”

Hogy is zenghetnénk Jahve-éneket
idegen határban, templomtalanul?!
Ha elfeledlek, Jeruzsálem,
száradjon le a jobb kezem!
Tapadjon nyelvem szájpadrólásomhoz,
ha rólad meg nem emlékezem,
ha örömeim fejévé
nem Jeruzsálemet emelem!

Juttasd eszébe, Uram, Edom fiainak,
hogyan dúlták fel Jeruzsálemet.
Azt üvöltötték: Rommá,
rommá rontsátok, a porig!
Babilon pusztító leánya!

Üdv annak, aki megfizet neked
ellenünk elkövetett gáztetteidért!
Üdv annak, aki elkapja gyermekeidet,
és szétloccsantja fejüket a sziklán!

Teremtőm-ismerőm előtt

139*

Uram, te átlátsz rajtam, ismersz –
tudod, ülök-e vagy állok,
messziről érted, mit akarnék.
Pihenek vagy járok –
mindenem megvizsgálod,
előtted nyitott könyv vagyok.
Még nyelvemen sincs a szó,
s lám, te tudod már, Uram.
Elöl-hátul megszorítottál,
kezedet fölöttem tartod.
Túl csodálatos nékem e tudás,
igen magas, nem bírok vele.

Hová mennék lelked elől,
orcád elől hová futnék?
Ha égbe szállnék, ott vagy,
ha alvilágba ágyaznék,
te ott is jelen vagy.
Ha pirkadat szárnyára kelvén
tengeren túlra repülnék,
ott is kezéd vezetne,
jobbod fogna.
Ha így szólnék: rejtsten csak sötét,

éjjé legyen köröttem a világ,
téged a sötét sem sötétíthet el,
az éj is nappalként ragyogna,
s a sötétség: mint a fény.
Mert te alkottad veséimet,
szóttél engem anyám méhében.
Magasztallak, hogy bámulatosan formáltál!
Csodásak alkotásaid, jól tudja lelkem.

Kutass ki, Istenem,
ismerd meg szívemet,
nézz belém, hogy lásd,
mi lakik bennem!
Vizsgáld meg: ösvényem
nem visz-e bajra –
vezess engem az örök úton!

Üldözött könyörgése

143

Uram, halld meg imámat,
figyelj föl esedezésekre!
Hallgass meg, hiszen te
hű és igaz vagy!
Ne szállj perbe szolgáloddal –
előtted senki sem lehet igaz.
Mert sarkamban az ellenség,
földre tiporja életem,
sötétbe száműz, holtak honába.
Lelkem már kétségbeesik,
szívverésem is szinte eláll!

Eszembe jutnak a régmúlt idők,
elgondolkozom: mi mindent tettél,
kezed műveiről elmélkedem.
Hozzád emelem imára két kezem –
lelkem szomjú földként eped utánad!
Siess, hallgass meg, Uram –
lelkem odavan.
Ne rejtse el orcádat előlem,
ne legyek sírba szállókhhoz hasonló.
Hirdesd nekem jókor kegyelmedet,
hiszen benned bízom.

Add tudtomra, milyen útra lépjek,
mert hozzád emelem lelkemet!
Ments meg, Uram, ellenségeimtől –
nálad keresek menedéket.

Taníts tetszésedre cselekednem,
hisz te vagy Istenem;
jó lelked vezessen egyenes pályán.
Nevedért, Jahve, éltes; igaz vagy:
vezesd ki lelkemet ínségéből.
Hű vagy – irtsd ki ellenségeimet,
veszejtsd el minden szorongatómat,
hiszen szolgád vagyok.

Mindenek örök Ura

145

Magasztallak, Istenem, királyom,
most és mindenkor nevedet áldom.

Nagy az Úr, fölöttébb fenséges,
nagysága kikutathatatlan.
Nemzedék nemzedéknek dicséri műveidet,
hirdetvén hatalmas tetteid.
Fénylő, felséges dicsőségedről,
csodadolgaidról kívánok szólani.
Félelmetes erődről beszélnek majd,
nagy tetteidet én is előszámlálom.
Megannyi jóságod emléke kibuggyan,
ujjongva zengik: igazságos vagy.
Jóságos és könyörületes Jahve,
haragja késik, hűsége nagy.
Kegyes az Úr mindenekhez,
sorra megszánja alkotásait.
Magasztal, Uram, összes teremtményed,
áldanak híveid;
elmondják: országod mily dicső,
regélik tündöklő tetteid,
hogy megtudják az emberfiak,
mi mindent cselekedett ő,

s mily magasztos az ő királysága.
Birodalmad nem rendül meg soha,
nemzedékről nemzedékre
csak te vagy az Úr!

Megtart Jahve minden esendőt,
fölegyenesíti a meggörbedteket.
Minden szem rajta csügg,
s te idején megadod eledelüket.
Elébük nyitod markodat
s kegyesen megelégítesz minden élet.

Jahve minden útja igaz,
amit csak művel: jóság.
Közel az Úr minden őt hívóhoz,
mindenkihez, aki szívből kiált hozzá.
Istenfélők vágyát teljesíti,
meghallja kérésüket,
és megmenti őket.
Megőrzi az Úr mind, ki őt szereti,
ám a gazoknak írmagját is kiirtja.
Jahve dicséretét hirdeti ajkam –
minden ember áldja szent nevét
most és mindörökké.

Az egyetlen Mindenható

146

Dicsérd, lelkem, az Urat!
Magasztald Jahvét mindhalálíg,
zengek Istenemnek, amíg csak vagyok.

Ne hagyatkozzatok hatalmasokra,
holmi halandóra, ki meg nem menthet.
Párája elszáll, porba tér,
temetik terveit azon a napon.

Az boldog, kit Jákób Istene segít
kinek reménye Istene: Jahve,
menny és föld alkotója,
tengeré s mindené, ami benne van,
aki hűségét megőrzi örökre,
elnyomottak igazát kivívja,
eledelt ad az éhezőknek.

Az Úr foglyokat szabadít,
vak szemeket megnyit,
meggörnyedteket fölegyenesít,
igazakat szeret,

oltalmaz jövevényeket,
támogat árvát-özvegyet,
gonoszokat meg tévútra vezet.

Nemzedékek jönnek és tűnnek,
örökké uralkodik Jahve,
ő a te Istened, Sion!
Halleluja!

Halleluja-kórus

150

Dicsérjétek Istent szentélyében,
dicsérjétek nagy tetteiért,
dicsérjétek, mert igen hatalmas!
Dicsérjétek harsonaszóval,
dicsérjétek hárfával, lanttal,
dicsérjétek dobszóval, körtánccal,
dicsérjétek pengetéssel, síppal,
dicsérjétek zengő cimbalommal,
dicsérjétek csengéssel-bongással –
akiben csak lélek lakik,
dicsérje az Urat!

Tartalom

Előszó	7
Kétféle út (1*)	9
A csodás teremtettség (8*)	11
Örökség (16*)	12
A mindenség Ura (19*)	13
Egyedül, végveszélyben (22*)	15
Hódoló bizakodás (33*)	17
Köszönet (34*)	19
Honvágy Isten templomára (42-43)	21
Halandó, megpróbáltatásban (39)	24
Isten velünk (46)	26
Az igazi istenfélelem (50*)	28
Bűnből menekvés (51)	30
Aratási hálaadás (65)	32
Bevonul az Egek Ura (68*)	34
Öregedőben (71*)	36
Fohász a Fölkentért (72)	38
Próbatétel és megvilágosodás (73)	40
A templom romjain (74)	43
Ítélet istenek fölött (82)	46

Zarándokének (84)	47
Fogság utáni megpróbáltatásban (85)	49
Szorongattatásban (86)	51
Ökumenikus látomás (87)	53
Mulandóságunk mélyéből (90)	54
Biztonságban (91)	56
Hívő biztonság – küzdelmek közepette (92)	58
A világ Ura (93)	60
Hálaének (100)	61
Isten szeretetéről (103)	62
A Teremtő és a teremtettség (104)	64
Hajnali zsoltár, háborúban (108)	68
Átokzsoltár (109*)	70
Király és pap a Fölkent (110)	72
Igazak dicsérete (112)	73
Hálaének templomba vonulással (118*)	75
A Tanítás magasztalása (119*)	77
Őrizőnk (121)	82
Érkező zarándokok (122)	83
Megalázottságban (123)	84
Szabadulás (124)	85
Új, nagy segítségért (126)	86
„Házbiztosítás” (127)	87
Az Úr megjutalmazottjai (128)	88
Testvérközösség (133)	89
Zarándok-búcsúének (134)	90

Történelmi hálaasztár (136)	91
Foglyok keserve (137)	94
Teremtőm-ismerőm előtt (139*)	96
Üldözött könyörgése (143)	98
Mindenek örök Ura (145)	100
Az egyetlen Mindenható (146)	102
Halleluja-kórus (150)	104

Kiadja a Magyarországi Evangélikus Egyház
Sajtóosztálya, Budapest, 2001.
Felelős kiadó Kendeh-Kirchknopf Péter
Műszaki szerkesztő Galgóczi Andrea
Szöveggondozó Szabó Istvánné
Tördelés Rezessy Szabolcs
A borító Dürer: *Krisztus az Olajfák hegyén* című metszete
felhasználásával készült
Nyomta és kötötte a Dürer Nyomda és Kiadó Kft., Gyula
Felelős vezető Beregszászi László

ISBN 963 7470 69 7